

Grandpierre Atilla:

Életünk alapkérdései

Előszó Grandpierre K. Endre „Történelmünk központi titkai” című könyvéhez

Titokfejtő Könyvkiadó, 2011

1995. november 14-én kezdődött Grandpierre K. Endre Magyar Történelmi-Őstudományi Akadémia című, Alapismeretek a magyar történelemhez alcímű előadássorozata. Az előadássorozathoz készült szórólap tanúsága szerint célja: bizonyítékokkal alátámasztott és a magyar őstörténet hamisítóinak hatásától mentes ismeretek terjesztése abban a szellemben, hogy önmagunkat csak nemzetünk megismerése által ismerhetjük meg. A történelem az emberiség tapasztalatainak összessége. A magyar történelem a magyarság tapasztalatainak összessége. A magyarság tapasztalatainak összessége nélkülözhetetlen ahhoz, hogy kiutat mutasson a mai világ útvesztőjéből. Az előadássorozatban sorra került témák 10 füzetben jelentek meg, a füzet sorozat címe: Történelmünk központi titkai (Grandpierre K. 1995a, b; 1996a, b, c, d, e, f; 1997a, b). Ez a könyv ennek a nagyhatású, régóta nagyon keresett füzet sorozatnak első, könyv alakban megjelent változata. Nem egyszerűen újraközlés: több vonatkozásban is javított kiadás. A könyv maradandóbb a füzetnél. Ennek megfelelően igyekeztünk a füzetek anyagait kiegészíteni, a lehetőség szerint alapos irodalomjegyzékkel ellátni.

A szerkesztői munkák során javítottuk a hibákat, és igyekeztünk a könyvet egységessé is tenni.

Úgy gondolom, ez a könyv korszakalkotó alapmű, amelyen, ha a magyarság kellőképpen megbecsüli, egy valóban magyar jövő építhető fel. *A könyvből az is kiderül, hogy több, mint ezer éve nem tudtunk hathatós választ adni a magyarságot érő csapásokra. Fény derül arra a tankönyvekből, köztudatból hiányzó tényre, hogy a bennünket érő fő csapás nem katonai, hanem annál sokkal súlyosabb természetű.* Ideje felismernünk, hogy a magyarság sorsát megroppantó erő rendkívül hatékony, egyfajta történelmi csodafegyver, amely kettős természetű: egyrészt titkos, másrészt *a szellemi síkon fejt ki hatását.* A titkosság felér a mesebeli, láthatatlanná tevő sapkával: amíg fennáll, viselője büntetlenül és tetszőlegesen garázdálkodhat, áldozatai szinte teljesen védtelenek, akkor és ott csap le, ahol és amikor csak kénye-kedve úgy tartja. A szellemi síkon kifejtett hatás pedig felér egy agymosással. Lényege, hogy *az agymosás áldozata magán követi el újra és újra a büntettet, saját kezűleg biztosítva a büntett folyamatos ismétlődését.* Ez ellen a titkos csodafegyver ellen kettős védelemre van szükség: leleplezésre és szellemi természetű védelemre. Ez a mű először tárja fel történelmünk központi titkait, leleplezve a csapás mibenlétét, megszüntetve a láthatatlanná tevő sapka varázserejét. Ezáltal a magyarellenes csapás elvesztette hatóerejének legnagyobb részét. Az áldozat ettől kezdve világosan láthatja a rá sújtó csapást, és így, elvileg, megkezdődhet a védekezés. De mindez mit sem ér, ha az áldozatot szellemileg legyőzte a csodafegyver, ha teljes mértékben az agymosás áldozatává vált, ha az áldozat túlél ugyan, de mintha kicserélték volna, már idegen lelket, idegen sorsot valósít meg. Hogyan lehet egy agymosásból újjászületni? Hogyan lehet egy több, mint ezer éve tartó agymosás közben beindítani a szellemi megtisztulás folyamatát? *Történelmünknek ez a legnagyobb kihívása.* Egy olyan mű, amely hatékonyan képes az agymosott magyarság agyközpontjait áram alá helyezni, amely a világtörténelem leghatékonyabb titkos csodafegyverét képes hatástalanítani, amely az egész emberiség történelme, a világtörténelem, a Homo Sapiens sorsa számára is egyedülálló és ráadásul felemelő fordulatot tesz lehetővé, méltán nevezhető történelmi jelentőségű műnek.

A világtörténelem titkos csodafegyverének, titkos agymosásának feltalálása az emberiség történelmének talán legnagyobb jelentőségű fordulatát idézte elő. Az emberiség élete ugyanis az emberréválástól napjainkig alapvetően két korszakra osztható: az évmilliókon át virágzó természet-tisztelő, élet-

tisztelő és ember-tisztelő természetes korra (az Aranykorra, a mágikus korra, l. Grandpierre K. 1992), és a természet-ellenes, élet-ellenes és ember-ellenes korra, az erőszak korára, a hatalom és a háttérerők világkorszakára. A hatalom világkorszaka évezredek óta tart, és egyre erősödik. A globalizmus korában élünk, kirajzolódott előttünk egy „szép új világ”, az „új világrend”, az agyimosott társadalom kora. Az emberiség évezredek óta nem találja az ellenszert. Kizökkent az idő, írja Shakespeare, és az emberiség mindmáig nem volt képes sem a baj okát feltárni, sem a megoldás felé vezető utat megnyitni. Grandpierre K. Endre könyve az első, amely választ ad a magyarság és az emberiség ezen évezredes, máig megoldatlan alapkérdéseire. Nemcsak a magyarság, hanem az egész emberiség számára is útmutató, életerős és hatékony történelemszemléletet ad.

Amíg nincs megoldás, a baj egyre nő. Mindannyian tapasztalhatjuk ezt, ha legalábbis évtizedes léptékben gondoljuk végig a mai társadalmak változásait, a változások irányát. A mai világban magyarságunk, nemzeti önazonosságunk válságban van. Különösen a legrászorultabb korosztály, a fiatalság, amelynek egy jelentős része azt sem érti, miért kellene egyáltalán a nemzetre gondolnia. Hiszen, úgymond, ha már valaki tizenéves, vagyis jóformán felnőtt, akkor képes önállóan gondolkodni, dönteni. S ha önállóan gondolkodunk, döntünk, mi szükségünk lehet akkor a nemzetre, a nemzetben gondolkodásra? Ha gondolkodásunk önálló, akkor szabad, s ha szabad, akkor nem jelent-e minden más külső szempontot, tehát korlátozást?

A valóság ezzel a vélekedéssel szemben az, hogy a tizenévesek, de még a huszonévesek döntő része sem képes valóban önállóan gondolkodni és önmaga valódi értékeinek és érdekeinek alapján dönteni, a helyzetnek, élete egészének megfelelően. Önértékelésünk többnyire bajban van, éppen mert beépült gondolkodásunkba az a külvilág, amely valóban korlátozza döntéseinket, sőt, egész életvitelünket, világszemléletünket. Észrevétlenül épült be szervezetünkbe, amikor még kisgyermekek voltunk, felkészületlenek arra, hogy a modern világ szakértői által irányított manipuláció-rendszernek ellenálljunk. Olyan a helyzet, mint a betegségek esetében, amikor egy idegen életforma épül be a szervezetünkbe, egy baktérium vagy vírus, és elszaporodik. Azzal a különbséggel, hogy amíg a testi betegségek tünetei gyakran egyértelműek, és betegség mivoltukhoz rendszerint nem fér kétség, a modern lelki- és szellemi betegségek tünetei rendszerint nem feltűnőek, hiszen gyakoriak, általánosak, és ha be akarunk illeszkedni egy ilyen világba, magunkra is kötelezőnek ismerjük el ezeket a jelenségeket. A lelki- szellemi betegség így önazonosságunk mély rétegéig

hatolhat, és ha ez megtörténik, különleges védettséget, érzelmi védettséget is élvez az egészség visszanyerésének követelményével szemben.

Távol állunk attól, hogy a mai Magyarországon a tizen-és huszonévesek többsége valóban érett embernek legyen tekinthető. A nevelés célja az a fejlett ember, aki képes és kész arra, hogy felismerje saját veleszületett életfeladatát, sorsát, az életében tettenérhető sorsszerűséget, döntési lehetőségeit, és megvalósítsa azt az életet, amire született. Ezt az elemi követelményt, ahogy a társadalmi felmérések jelzik, egyre kevesebben és egyre kisebb mértékben teljesítik, egyre kevesebb felnőtt számítható érett embernek.

A nevelés elemi követelményeivel éles ellentétben egyéni sorsunk manapság - a társadalomkutatók megállapításai szerint - többnyire külső irányítás alatt zajlik (Riesman 1973). A puritán munka-ethoszt képviselő személyiségtypust a XX. században felváltotta a David Riesman által „kívülről irányítottnak”, Christopher Lasch által „narcisztikusnak”, Daniel Bell által pedig „hedonistának” nevezett társadalmi karakter (László 1999). Magyarországon összefonódik egyfelől az 1947-től 1989-ig fennálló rendszer magánéletet és polgári kezdeményezéseket tudatosan szétverő és erőszakos ál-kollektivitást erőltető politikája, másfelől az anyagi javakra, a magánérdekek teljes elszigetelődésére összpontosító privatizmus, belülről és kívülről egyszerre támadva magyarságunkat. Az eredmény: a társadalmi-közösségi értékektől való elfordulás. Így hozták létre a magyarság társadalmi méretű talajvesztését, majd ezt renkívüli mértékben felerősítették a médiák közvetítette új orientációs normákkal, amelyek a hedonista-fogyasztói életvezetésben elért sikert minden más szempont fölé helyezik, és ennek révén a társadalom túlnyomó részénél a folyamatos frusztráltság és értéktelenség érzését alapozhatja meg (uo.).

Kereskedelmi televíziók uralják a köztudatot. Kereskedelmi, azaz üzleti célúak. Néhány ember üzleti céljainak alárendelt milliók. Milliók, akik önként alárendelik érzésvilágukat, gondolatvilágukat, és ennek következtében viselkedésüket, döntéseiket, életüket és munkavégzésüket néhány általuk nem ismert személy üzleti céljainak. Tízmillió élethez tartozó társadalmi köztudat néhány bankszámlatulajdonos nyilvánosan közzé nem tett szándékainak alárendelve. És ezek a szándékok, a jelek szerint (lásd például a könyv Aggasztó világjelenségek c. szakaszát), nem éppen emberbarátiak. Ellenkezőleg.

Szervezetünkben agyunk, idegrendszerünk gondoskodik a hírekről, közvetíti

a külvilágból beérkező jeleket, feldolgozza, döntést hoz és kiadja a cselekvésre vezető utasítást. Agyunk, központi idegrendszerünk gondoskodik fennmaradásunkról és mindennapi döntéseinkről. A társadalomban az agynak a hírközlő szervek felelnek meg. Ezek a hírközlő szervek néhány idegen ember tulajdonában vannak, akik valamilyen okból nem elégszenek meg millióikkal, és akik a mi életünk rovására szándékoznak bankszámláikat még kövérébbre hízlalni. Ez az Ön szervezete szintjén, kedves Olvasó, annak felel meg, hogy értsük, miről van szó, hogy az Ön agya felett nem Ön rendelkezik, hanem egy Ön által nem ismert, Önből hasznot húzó tulajdonos. Egy ilyen mértékben meghasonlott szervezetnek vagyunk a sejtjei, és ilyen körülmények között kell nekünk létrehozunk önirányítási rendszerünket. Társadalmunk agyának idegen tulajdonosa, ahogy ezt aggasztó világjelenségek egyre bővülő sora mutatja, a magyarság lealacsonyítására, önképünk meghamisítására törekszik. A fogyasztói társadalom szócsöveiben, a kereskedelmi médiákban a nemzeti lét leértékelése következetesen érvényesül.

A jövő előjelet váltott: mára összeomlott az a pozitív és optimista világnézet, amely egészen a huszadik század hetvenes éveig jellemezte kultúránkat (Urbán 2010). Külföldi háttérerők (lásd a könyv Aggasztó világjelenségek c. szakaszát), titkosszolgálatok (lásd Grandpierre K. 1993/2008; Drábik 2002) uszítják a mai Magyarországon egymás ellen a különböző társadalmi rétegeket, nemzetiségeket (Mizsei 2011). Hazánkban az emberek naponta átlagosan 4-5 órát nézik a televíziót, és rendelik alá életvitelüket a rovásukra irányuló üzleti szempontoknak. Így nevelődik ki a fogyasztói társadalom tipikus alanya, a fogyasztó, durvább, de gyakran használt szóval: a konzumidióta. Tévénézők jelentős része gyűjtött pénzt Isaura, a brazil televíziós szappanopera szereplője számára.

Érdemes tudni, hogy az életminőség-vizsgálatok szerint a modern társadalom által kínált-erőltetett hedonista, fogyasztói lelkiállapot nem jár jobb életminőséggel, inkább állandó elégedetlenséggel, hiszen a taposómalomban folyton szebb nőre, jobb fogyasztási cikkekre kell cserélni a meguntat.

A mai magyarság túlnyomó része nem találja a helyét, nem tudja, mit tehetne azért, hogy valóban hosszú távon képes legyen kiutat találni a fogyasztói világból. A fogyasztói társadalomban egyre több ember két alapvető lehetőség közötti választásra kényszerül: vagy elfogadja a külső társadalom roppant irányítórendszere által felajánlott „lehetőségeket” az „önmegvalósításra”, és ezzel eladja az életét a mai hazug világnak, vagy

elutasítja, elítéli, anélkül, hogy a pusztán elutasításon kívül bármilyen előremutató gondolatot fel tudna mutatni. Üresjáratban kattog az emberi lélek, és, úgy tűnik, sehol semmi remény, minden egyre rosszabb lesz. Az a lehetőség, hogy nekiálljon életét módszeresen feltérképezni és felépíteni, életképes választ adva a modern világnak, hogy a maga módján hozzájáruljon a magyarság közös jövőjének építéséhez, az emberek többségében fel sem merül. Úgy tűnhet, teljes a levertség, a társadalom kutatói a modern ember kiszolgáltatott páriává, beszélő munkaeszközzé válásáról beszélnek. Cselekvőképtelenné fejlődött az emberiség. Vagy mégsem?

Ki kell lépnünk a modern nyugati társadalmak életét irányító szemléletből ahhoz, hogy megtaláljuk a bajok gyökeres orvoslását. A bajok egyik gyökere a modern társadalom-felfogásban rejlik. A társadalom szó alkalmazása a nemzetekre ugyanis lényeges szemléletmódosulást fejez ki a megelőző felfogáshoz képest. A társadalom szó szótöve a társ, a társaság. A társaság pedig lehet akár alkalmi társaság is, amely véletlenszerűen verődik össze, nincs különösebb célja. A társadalom szó azt a szemléletet tükrözi, hogy a társadalmaknak nincs eleve adott természeti céljuk. A társadalom céljai felől teljes szabadságban dönthetnek azok, akik a társadalom feletti hatalmat gyakorolják. A társadalom nem magától jön létre, mert a társadalmi erők, vagyis manapság a globalista háttérerők hozzák létre, ezek alakítják ki a céljaiknak legmegfelelőbb társadalmat, a nemzeti összetartozás nélküli fogyasztói társadalmat, amelynek alanyai, a fogyasztók, sorsuk valóban önálló alakításából agyamosással kirekesztett páriák.

A nemzet szó szótöve viszont természetes leszarmazás útján kialakult közösséget jelent. Ezért a nemzetben gondolkodás nem természetellenes, hanem szükségképpen, legalábbis alapvetően, természetes gondolkodás. A nemzetben gondolkodás alapja a Természet törvényei szerinti leszarmazási rend. A nemzet a természetes leszarmazási rend alapján kialakult természetes közösségi egység.

Számolnunk kell azzal, hogy az ember ma is alapvetően természeti lény. Akkor is, ha a modern agyamosáshoz alkalmazkodott szellemiség az embert így határozza meg: „A legmagasabbrendű élőlény, aki fejlett testi, értelmi, erkölcsi tulajdonságaival és termelési eszközöket készítő, társadalmat, kultúrát teremtő képességével kiemelkedik az állatvilágból” (A magyar nyelv értelmező szótára 1979, II., 361). Ezzel szemben elemi emberi érdekünk, hogy lássuk: az ember alapvetően nem társadalmi, hanem természeti lény, sorsát, fogantatását, életútját alapvetően a Természet

szellemi-lelki szervezőerői jelölik ki. A Természet ugyanis nem egy leigázandó erőforrás, egy merőben élettelen anyagiságú, „vak” rendszer, ahogy ezt a fogyasztói társadalom lealacsonyító nézetei vallják, hanem egy élő, értelmes, érző és együttérző szerveződés. Ahogy a régiek, akik a modernnek szerint barbárok és műveletlenek, mondták: Természet Anya. Ahogy ezt a mai tudományos gondolkodás alapján látom: az Élő Világegyetem (Grandpierre A. 2002, 2008).

Még ha ezt az elméletet a mai tudományos világ fő sodra nem is osztja, látnunk kell: a XXI. század a biológia évszázada. Szükségszerű, hogy a Homo Sapiens kifejlessze a természettudományokat. Szükségszerű, hogy legelőször a legegyszerűbb természeti rendszerek, az élettelen rendszerek tudományát fejlessze ki, azaz a fizikát. Szükségszerű, hogy a fizika 400 éves egyeduralma anyagközpontú szemlélettel párosuljon. Így nem csoda, hanem szinte természeti szükségszerűség, hogy bolygónkon eluralkodott a materializmus. Ha van a Világegyetem más bolygóján is értelmes élet, ott is törvényszerű, hogy első tudományként a fizika fejlődjön ki, és ők is kersztülmenjenek a civilizáció materialista szakaszán. De azt is látnunk kell, hogy éppen így természeti szükségszerűség, hogy a legegyszerűbb rendszerek tudományának kifejlődése után ki kell fejlődjön a bonyolultabb, élő rendszerek tudománya, a biológia is. És ha a XXI. században a biológia kerül a középpontba, még sokkal jelentősebb szerepe lesz élet- felfogásunk számára, hiszen életfelfogásunk számára sokkal jelentősebb az élőlények világa, mint az élettelen tárgyaké. Ahogy a fizika esetében történt, ugyanúgy szükségszerű, hogy a tudomány biológia-központúvá válása társadalmi hatásában életközpontú szemlélettel párosuljon. Egy életközpontú szemlélet számára pedig a Világegyetem sem bizonyulhat élettelennek. Szükségszerű, hogy az emberiség előbb-utóbb, de minden bizonnyal már a XXI. században felismerje a Világegyetem élő természetét. S ha ma még nem is látjuk bizonyossággal, mit is érthetünk a Világegyetem élő mivolta alatt, nem zárhatjuk ki azt a lehetőséget, hogy a tudomány fejlődésével a Világegyetem élőnek fog bizonyulni. Eredményeink alapján (Grandpierre A. 2002, 2008) mi már ebben az új, eljövendő világképben gondolkodunk.

Megszületésünkben a Természet erői cselekedtek. Fogantatásunkban a Természet erői választották ki, hogyan szerveződjenek össze az anyai és az apai ivarsejtek génjei. Ugyanabból az apai és anyai ivarsejtből csillagászati számú (egyes becslések szerint nyolcmillió) életképes utód jöhet létre. Mindannyian nyolcmillió lehetséges változatunk, másunk közül választódtunk ki. Ebben a választásban a Természet akarata játszott közre. A

sejtmagban megtalálható mintegy „a külvilág belső modellje”, amelyben a válogatás folyamatának egy része mintegy előre, láthatatlanul lejátszódik (Ditfurth 1973, 177-181.). Ezek a jelek arra utalnak, hogy a Természet csillagászati számú életképes utódból a kozmikus életfolyamat számára legnagyobb megoldást választja ki és valósítja meg: és ezek vagyunk mi, megszületett emberek. Amikor megfogantatásunkkor a Természet az emberi gondolkodás „terepasztal” hasonlata szerint előre lejátszotta a különböző életeteket, és ezek közül döntött, nem dönthetett más alapon, mint saját szempontjai szerint, vagyis a Természet, az élő Világegyetem szempontjai alapján. Életünk tehát a legnagyobb lehetőség a csillagászati számú egyformán lehetséges életút közül! Van tehát természetadta sorsunk, és ez a sors nagyszerű, és összhangban áll a Természettel, az élő Világegyetemmel.

Ha pedig így igaz, akkor minden ember egy csoda, minden embernek lehetősége van egy, a Természet számára fontos életút kialakítására, egy természetes érzésekben gazdag élet átélésére. Olyan érzések átélésére, amelyek, éppen mivel természetadta alapúak, maradandóak, földi életutunk után is tovább élhetnek a Mindenségben, a Természet érzésvilágában. És ha így van, akkor az ős-nemzeteknek, amelyeket a Természet erői hoztak létre, természetadta sorsuk, létfeladatuk van a nagy Mindenségben. Ha a Természet nem vak, akkor nem véletlenül, nem vak erők által születtünk magyarnak. Magyar mivoltunk is a Természet, a Mindenség akaratát hordozza.

Érdeemes meggondolni azt is, hogy a nemzet nemcsak a „külső”, helyesebben közös világban éli életét, mert életének elsődleges színtere belső világunk. Aki kizárja belső világából magyarságát, önmaga egyik legfontosabb lényegét zárja ki. Aki a fogyasztói társadalmi berendezkedés hatásának enged, a nemzetet külsőként fogja fel, lelkileg-szellemileg kizárja magából. Hasonló ez ahhoz, mintha saját ember vagy élőlény mivoltát zárná ki magából, hiszen a magyarság után az emberiség és az élővilág következik a bennünket átfogó magasabb szerveződések sorában. Ember voltunk együttérzést jelent minden emberrel. Minden ember élete bennünk él. Nagyszerű átélni az emberi sorsot, egymás életét. Erről szól a művészet, az erkölcs, a vallás. Sorstársak vagyunk, mindannyiunk élete függ attól, boldog lesz-e az emberiség jövője. Ha nem, végső soron egész életünk kudarcot vall.

Hasonlóan, magyar mivoltunk együttérzést jelent minden magyarral. Minden magyar élete bennünk él. Nagyszerű átélni a magyar sorsot, egymás életét. Erről szól a magyar művészet, a magyar erkölcs, a magyar vallás. Felfedezni

magunkban a magyar érzésvilágot, a magyar népművészet erőit, érzésvilágunk legegységesebb, legnemesebb, örök érzéseiben felfedezni a magyar érzést. Felfedezni a magyarság történelmében felhalmozódott élettapasztalatot, a Föld bolygó egyik ragyogó kincsét. Sorstársak vagyunk, mindannyiunk élete függ attól, boldog lesz-e a magyarság jövője. Ha nem, egész életünk kudarcot vall.

Életünk egyénként magányos, elszigetelt növény, amely elhal, ha nem támaszkodik a többiekre. Ha pedig életünk összekapcsolódik a többiekével, az egész magyarságéval, megnyílnak előttünk az élet közösségi távlatai. Amíg egy ember egymagában, önmagába fordulva vegetál, a családjával, hazájával, nemzetével összekapcsolódva élete színt, tartalmat, örömet, erőt kap. Nyelvet, kultúrát, népművészetet, néphagyományt, népszokásokat, közösségi ünnepeket, énekeket, közösségi célokat kap. Létünk nem anyagi, testi természetű, nem a táplálkozásban, testiségben merül ki. *Létünk lényegében szellemi-lelki vállalkozás.* Óriások hátáról láthatjuk életünket, ha megismerjük elődeink sorsát. Óriások válláról építhetjük életünket, ha megismerjük az elődeink élete által feladott, általuk megoldott és megoldatlanul hagyott feladatokat. Nekünk is hasonló típusú feladatot kell megoldanunk.

Tudjuk, a modern társadalomnak az őstörténelem iránti érdeklődésre is megvan az előírt válasza. Eszerint a múlttal nem érdemes foglalkozni, ehelyett inkább előre kell tekinteni. Tekintettel arra, hogy a mai világ emberellenes irányban fejlődik, a múlt figyelmen kívül hagyása egyenértékű ennek az iránynak a figyelmen kívül hagyásával, és így hallgatólagos folytatásával. Olyan ez, mint amikor egy bűnöző a bíróság előtt azzal érvel, hogy ne a múlttal foglalkozzon a bíróság, tekintsen bátran előre, építse a jövőt. Más hasonlattal: vajon érdemes-e eltekinteni a múltbeli tapasztalatok kiértékelésétől egy vállalat jövő évi terveinek kialakításakor? Vannak az életnek olyan oldalai, amikor bűn figyelmen kívül hagyni a múltat. Az országépítésben az eddigi tapasztalatok kiértékelése a legalapvetőbb követelmény.

Mindezek után már csak egy kérdés maradt hátra, a legnagyobb kérdés: Ha évezredek óta rossz, emberellenes irányba halad az emberiség, hogyan zökkenhet helyre az idő? Erre a kérdésre felel Grandpierre K. Endre alapvető műve történelmünk ezer éven át a köztudatból kiiktatott központi titkainak feltárásával. Mi más menthet meg bennünket, mint az, ami a rossz irány előtt volt, vagyis a jó irány?

IRODALOMJEGYZÉK

A magyar nyelv értelmező szótára II. 1979. Budapest.

Ditfurth, H. von 1992. A Világegyetem gyermekei. Létezésünk története. Ford.: Svékus Olivér. Budapest.

Drábik János 2002. Uzsoracivilizáció. A kamatkapitalizmus új világtrendje. Debrecen.

Grandpierre Attila 2002. Az élő Világegyetem könyve. Budapest.

Grandpierre Attila 2008. Cosmic Life Forms. In: From Fossils to Astrobiology. Seckbach, Joseph; Walsh, Maud (Eds.) Springer. 369-385.

Grandpierre K. Endre 1982. Eltemetett világkorszak: a mágikus kor. Harmadik Szem, 1992 március, 12-14. (Elérhető: G.K.E. - G.A. 2006. Atilla és a hunok. 104-111.)

Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1995a. Mi az igazság az Árpádi bejövetel körül? Történelmünk központi titkai (sorozat). 1. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1995b. Hol van a magyar őshaza? Történelmünk központi titkai (sorozat). 2. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996a. Mióta él nemzet e hazán? Őshazakutatás. Történelmünk központi titkai (sorozat). 3. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996b. Isten szava a magyar nép szava. Az ősi magyar népfelségjog virágzása és hanyatlása. Történelmünk központi titkai (sorozat). 4. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996c. A magyar ősvallás történelmi alapjai. Történelmünk központi titkai (sorozat). 5. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996d. Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért. Történelmünk központi titkai (sorozat). 6. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996e. A magyarság őseredete. Történelmünk központi titkai (sorozat). 8. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1996f. Árpád kirekesztése az Árpád-házból, avagy a magyar királyok új rendje. Történelmünk központi titkai (sorozat). 9. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1997a. Istennyomok hét ölnyi por alatt. Amit a magyar ősvallásról

tudni kell. Történelmünk központi titkai (sorozat). 10. szám. Budapest.

Grandpierre K. Endre 1997b. Az Élet vallása. Istennyomok hét ölnyi por alatt, II. rész. Tananyag a magyar ősvallásról. Történelmünk központi titkai (sorozat). 11. szám.

Budapest. László Miklós 1999. Példa-Kép. A tizenéves korosztály értékválasztásai és a média. Jel-Kép, 1999. 3: 33-47.
<http://www.c3.hu/~jelkep/JK993/keret.htm>

Mizsei Bernadett 2011. Szándékos provokáció. A titkosszolgálatoknak kell kideríteniük, kik mozgatták a gyöngyöspatai szálakat. Magyar Nemzet 2011. Október 12, szerda, 2. Belföld rovat.

Riesman, D., Glazer, N. and Denney, R. 1973. A magányos tömeg. Ford.: Szelényi Iván. Budapest.

Urbán József 2010. Az emberré válás tanulásának helye. Összeomlott az a pozitív és optimista világkép, amely egészen a huszadik század hetvenes éveig jellemezte kultúránkat. Magyar Nemzet, 2010. Július 6, kedd, 6. Vitafórum rovat.